

LIPAD

Jose Martin V. Singh

Iiwanan ang kinatatayuan. Alon ang katawan.
Kumabog ang dibdib sa sipol ng opisyal.
Inayos ang goggles, pinatpat ang swimcap.
Pinagpag ang braso, palikpik, at binti.
Umiling iling at tumalbog talbog.
Yinuko ang sarili, nakita ang kalawakan
Magmistulang salamin sa kapayapaan.
Tag-linaw ng mga hangganan.
Binato ang braso, pinagkrus sa harap,
Pinagtagpo ang palad sa likod.
Pinaikot-ikot ang braso na parang orasan
Na kumalas sa mekanismo ng bagal.
Yumukdo sa tabi ng blokeng pansisid,
Pinakiramdaman ang tubig, siyang bumubuo
Sa sarili, winasiwas ang kaibabawan nito,
At pinangbasbas ang kamay. Umakyat sa bloke
Matapos ang ikalawang sipol. Sumibol
Ang alaala ng unang langoy; halos malunod
Sa hina ng pangangatawan; natalo
At naulit makailang beses ang saysay
Ng pagsisid palayo sa dating kinatatayuan.
Ilang ulit mo nang naatim ang panalo
Ngunit tila ay naninibago sa bagong
Oras na kailangan abutin, abutan.
Kumabog ang dibdib. Humigop ng malaking
Hangin, kumalma sa patak ng millisegundo
Bago maging tiyak na segundo tungo sa patak ng alas
Talon. Sa bloke mataas at malayo ang bubunuing
Distansya mula sa inaasam na bilis ng takbo
Ng makinang pinalakas ng ensayo. Napakalalim
Ng hininga sa bawat segundo. Kalmadong kabado.
Pinaiibabawan ang pader na mamaya ay aapiran
Para masabing lehitimo ang tinahak na distansya
Mula kabilang pader. Taimtim ang magiging bula
Sa pagitan ng mga pader na nagmukhang pulo
Ang layo.
Tumunog ang orasan kasabay ng nakabibinging buzzer.
Sinipa ang bloke at tumalon—lumipad—palayo.
Sinuksok ang buong sarili bilang karayom
Sa mahabang telang kristal. At ito ay naging tubig.
Naging kitikiting nababalot sa tubig at umusbong,
Isang paruparo.
Nakakarinig ng dagundong sa bawat panhik ng ulo

Mula sa suklubang tubig. At ganoon siguro ang tahi
Ng sarili sa tubig. Iingay at hihina. Iingay at hihina.
Sasawsaw ang mga sigaw at tambol sa kapayapaan
At magbabatingaw muli. Alon ang katawan.
Habang hinahakot ang tubig, pinipitik ang binti,
At dinaraos ang katawan pasulong
Sa ruok ng agua atmosfera. Alon ang katawan.
Sabay pandarabong ng tambol. Alon ang katawan.
Sabay alpas ng kompetisyon. Alon ang katawan.
Sabay hiyaw ng magulang, kaibigan, kasama. Alon ang katawan.
Tila mabingi sa bawat paglublob ng sarili sa sandali
Na sisilip sa kalawakan na tanging destino ay pader.
Pero nanatiling nakaririnig lamang ng kalma,
Ng mga bulang gumagapang mula kaibuturan ng baga,
Mula butas ng ilong, hanggang bumulusong
At umakyat sa kalawakan ng hangin.
Lumapit sa pader at dumausdos bahagya.
Palo't hila ng tuhod sa dibdib,
Sipang malakas. Maging sibat. Maging kitikiti muli
Sa bukana ng ibabaw at umusbong,
Isang paruparo.
Hakutin ang tubig, itapon. Sumisid. Ipitik ang binti.
Humakot. Sumipa. Hatak, sipa, sisid.
Hatak, sipa, sisid. Hanggang sa manlamig
Ang dugo, hingalin, mag-alab muli ang pisngi.
Hanggang sa pagtahak ng sapat
Na lagi't laging 'di sasapat na oras.
Kung naghihikahos sa tinakdang oras
Ng sariling nakaraan ay magimbal
Lamang sa hindi sinimulang
Batakin na paglipad. Alon ang katawan.
Hatak, sipa, sisid.
Hatak, sipa, sisid.
Hatak, sipa, sisid.
Suklob. Pitik. Sibat.
Ituro ang pader ng parehong kamay,
Tapikin. Alon ang katawan
At humampas na sa pampang.
Pag-apak sa sahit, matatanaw ang kabila:
Namumula't kumikinang: Oras na
Lagpas langit ang ibig.
Dakot sa hangin,
Suntok sa buwan.
Magwala. Hampasin ang tambol
Na tubig. Ang lakas

Ng naiwan na mga alon.
Papayapa ulit
Ang binasag tunaw na kristal
Kinabukasan.